

II. felvonás

A Kétségbeesés
Armadája

3. fejezet

Az admirális lánya

Pusztító csata dúlt az űrben, a mindenség ezen parányi szegletén, egy igen fontos égitest felett. O'Neill mindenáron meg akarja találni a lányát, mielőtt az űrületbe kergetné a világ egyik legkegyetlenebb faja, az Aschan. A kereséshez legalább kétszáz hajónak át kell mennie a frontvonalon, ami képtelenség. Kivéve akkor, ha a 2. Flotta mint a kétezer cirkálójával ellentámadást indít; ilyenkor meglazulnak a kapcsok, át lehet törni az egyébként szikla szilártnak hitt réseken.

Meg kell hagyni, a támadások egész szép eredményekhez vezetnek.

- Még a végén így fogjuk megnyerni a háborút – dörmögte O'Neill. A taktikai asztal az egész Északi Peremen jól mutatta a hadállást, előrenyomulnak, győznek, nem kímélik az ellenséget. Különös, de a védekezéssel fele olyan jó eredményeket sem értek el. Ez azért van, mert a Birodalmi Flotta zömének inkább a rajtaütések fekszenek, mint a nagy tömegben zajló betonütközetek.

- Uram, találtunk valamit – szólalt meg Cane, s nyomban odafordult az admirális.

- A Los Angeles érzékelői fogták a Kathrine nyakába ültetett nyomkövető jelét – mielőtt még megkérdezné valaki, a nő is belegyezett a dologba. Logikus, mert csak az fogja jelet, aki tudja, hogy mit keres, ezért csak ők találhatnak rá. Maga az ötlet még régebről jött, alighanem onnan, amikor a legendás Alexander Zsukov admirális nyomtalanul eltűnt, innentől kezdve a fontosabb személyek kaptak egy-egy jeladót, ha akartak. Marcus O'Neill elutasította ezt a megoldást, ahogy Sam is.

- Hol? – hangzott az egyetlen kérdés, ami ilyenkor fel lehetett tenni.

- A Quadra 6 csillagköd mellett, a lánya egy cirkálón van, amely egy kisebb hajóraj része. Egy nehézcsatahajóból és tizenöt rombolóból állt. Az összes környező hajónkat odarendeltük, de sokat lelőttek...

- Hányan? – kérdezte türelmetlenül O'Neill. Cane nyelt egy, s csak aztán felelt.

- Jelenleg négy nexus és tizenhárom aschan hajó van a csillagköd mellett.

- Táplálja be az útirányt, azonnal indulunk!

- De uram... kíséret nélkül? Ez öngyilkosság.

- Náluk van a lányom, nem érdekelnek a veszteségek! – vágott a karfára Marcus. – Ez a Flotta legnagyobb hajója, egyben fog maradni, mindig azt teszi.

- Talán...

A Quadra 6 csillagköd környékén:

Három ellenséges cirkáló sorozta a Los Angelst, a vékony törzs révén elkerülhette a találatok nagy részét, ám ez önmagában nem volt elég hozzá, hogy elmenekülhessen a végzete elől. Az mindenkit utolér, csupán idő kérdése az egész.

Még egy kis ideig fel-felcsendültek a plazmalövegek, aztán egy kékesen izzó lövés tépte ketté a Los Angelest. Először a hátsó része hamvadt el az ádáz csata hevében, aztán a zord viszonyok az elülső részt is megadásra kényszerítették. A remek hajóból már jóformán semmi sem maradt, amikor a Hestia torpedó módjára tört elő a hipertérből. Átgázolt a tüzes roncsokon, aztán bekapcsolódott az ütközetbe.

A T3-as lövege egy fényes energianyalábot lövellt ki magából, amely rögvest darabokra szaggatta az ellenséges cirkálók egyikét. A további lövések a roncsokat is eltakarították az útból, ezalatt a megmaradt három nexus védelmi alakzatot vett fel O'Neill hajója körül. Az admirális hajója, az admirális lánya, az admirális flottája, s háborúja, úgy tűnik, ma minden a hírhedt családja körül kering – bár a mai hírnév nem feltétlenül csak jó dolgokból származik.

- A célszemély a jobb szélső hajóban tartózkodik – mutatott rá Cane. De tényleg, az ujjával pont arra a hajóra bökött, ahol Kathrine O'Neill remélhetőleg még épen és egészségesen raboskodik. Az előbbire már nincs túl sok remény.

- Semmiképpen se pusztítsák el, csak nyomorítsák meg egy kicsit, de azért ne drasztikusan! – próbálta megfogalmazni az ötletét Marcus. A lényeg (nagyjából) az, hogy úgy kéne harcképtelenné tenni a kérdéses cirkálót, hogy Kate élete veszélybe kerülne. Mivel ez gyakorlatilag lehetetlen, ezért muszáj kockáztatni.

Ekkor heves rázkódás érte a hajótestet.

- A pajzsok 80%-on, uram, nagyon remélem, hogy megéri – jelentette Cane.

- Mondja csak, magának van gyereke? – a férfi nem felelt. – Ne hazudjon, tudom, hogy van, három is! Biztosan megérti azt is, miért csinálom ezt.

- Attól még nem kéne az egész emberiséget kockára tenni egy lányért, uram... – szögezte le az álláspontját a férfi. Általában jól megvannak egymás mellett, s O'Neill csak ezért nem torolta meg az esetet.

- Maga meg miről beszél? Ez a támadás pont az előnyünkre válik.

- És mi történne, ha mégsem?

Erre már nem érkezett válasz, valami félbetörte a párbeszédet. Két újabb nexus érkezett, de az egyik fel is robbant. A Hellraiser cirkáló felrobbant, és darabjai a zászlóshajót is elérték – mármint O'Neill hajóját. Az egyik hajtómű pont a hídnak vágódott volna, ha nincs a mennyei pajzs, amely visszaverte a fenyegetést. A életmentő történéseket éktelen rázkódás és számos vészjelző megszólalása kísérte.

- Túl sokan vannak – csak ennyit mondott Cane.

- Nem fogom itt hagyni a saját lányomat! – erősködött Marcus. Igazság szerint, már bárki mást kivágtak volna a flottától, ha ilyen végtelenül önző dolgot tesz. Nincs senki más, aki elég befolyásos lenne ahhoz, hogy megússza az esetet. De ha még akad is, akkor kizárt, hogy az a személy még az előnyére is fordítsa az egészséget. Bezzeg neki mindkettő sikerülni látszik, de ezért – is – ül ott, ahol.

- Akkor maradt a hősi halál...

A meglehetősen lehangoló kijelentést egy váratlan esemény kísérte. Újabb hipertérablakok nyíltak, ezúttal az ellenséges flotta mögött – mivel az Északi gyűrűn vagyunk, ezért az érkezők nem a Tejútról, hanem valahonnan máshonnan, egy távolabbi helyről kellett, hogy érkezzenek.

Mindenki, még O'Neill is lesett, amikor egy világosszürke, helyenként azért fehérre festett csatahajót látott, két másikkal egyetemben. A három természetes fenevadat – a hosszuk elérte a négyezer-ötszáz métert – megannyi kisebb, de még mindig jelentős

csillaghajó övezte. Mivel az ilyesfajta hajókat nem lehet túl sűrűn látni, ezért senki sem tudta, hogy hová tartoznak az új jövevények, ám ez hamar nyilvánvalóvá vált.

Az ismeretlen eredetű hajók tüzet nyitottak, s a kékesen izzó plazmalyalábok, valamint a néhány száz méteres hosszúságot elérő plazmasugarak szinte az összes Aschan hajót eltalálták. A birodalmi hajókat feltűnő módon kerülték a lövések.

- Velünk vannak – állapította meg az egyértelműt O'Neill. A szemtükrében éppen most hamvadt el az egyik ellenséges cirkáló, amely nem sokkal a más súlyosan károkat szenvedett nehézcsatahajó alatt helyezkedett el. A pusztulásában mind a birodalmi, mind az ismeretlen eredetű hajók komoly szerepet játszottak.

- Amúgy hívnak minket – vetette fel a Cane.

- Hagyja csak, majd a csata után megvitatjuk a dolgot! – felelte ösztönösen O'Neill, aztán a homlokára csapott. – Ja, azt mondja, hogy a jobb szélsőt ne lőjék szét, illetve a balt, mert ők pont ellentétes irányban állnak, habár... ha okosak, akkor ők is figyelembe fogják venni a dolgot. Áh, mondja azt, hogy hagyják békén a szélsőket!

- Ahogy gondolja...

Egy birodalmi, két ismeretlen eredetű, s három aschan hajó pusztult el, amikor egy negyedik fél is beleavatkozott a konfliktusba. Az Ügynökség hajója, a Daedalus kecsesen suhant elő a hipertérből, s irtózatos tempóban vágott neki az ütközetnek. Mivel egy viszonylag kicsi, az összképhez képest porszemnyi csillaghajóról van szó, könnyedén el tudott manőverezni az óriások között.

- Azért szedjük is le valamit! – morogta Max.

Claire hamar rábólintott a dologra, és néhány pillanatba sem telt bele, amikor dörögni kezdtek a hajó plazmalövegei. Egyik kékesen izzó lövés a másik után, egyik hosszas plazmasugár indult útnak az azt megelőző nyomában. A modern fegyverek hiába kicsit, mégis nagyot marnak, nem egy sérült aschan hajó találta magát pajzsok, vagy éppen fegyverek nélkül a Daedalusnak köszönhetően. Meg kell hagyni, azért az ősrégi hajót is érte néhány találat, de a pajzs mg bírta a strapát – bár ebben az esetben, a burkolat lassan már szívósabb, mint az energiamező.

- Közeledünk a célponthoz – jelentette az első tiszt.

A hajó elsuhant egy aschan és egy birodalmi cirkáló közt, amelyek éppen most szaggatták darabokra egymást. Az egyik – baráti! – lövés még a sokat látott 304-est is telibe kapta, szerencsére nem lett komoly baja.

- Milyen állapotban van? – érdeklődött az ügynök.

- Komoly károkat szenvedett, a pajzs 27%-on áll, látszik, hogy kímélni próbálják, de nem nagyon akar sikerülni – válaszolta a tiszt.

- O'Neill tudja, hogy ott van a lánya, megmondtam: kövesd a Hestiát, és máris megtaláltad a lányt. Na, most intézkedjünk, mielőtt még sült csirke lenne belőle, vagy vagdalt hús! – dörmögte Max, egészen átérezve a kapitányi szerepet.

- Fél perc az érkezésig...

Néhány haragos lövegsorozat után a Daedalus elérte a kiszemelt cirkálót. Roppant találatokat vitt be a hajó nem létfontosságú részein, ezzel is gyengítve a pajzsot. Nem meglepő módon, két plazmasugár között csak levált a kékesen ragyogó energiamező. A hőseinknek már nem volt más dolga, mint átsugározni a csapatokat.

Egy fehér villanássor, s az osztag máris a helyszínen lehetett.

- Az érzékelők szerint erről a szintről jön a jel. Az admirális lánya valahol a kísérleti kamráknál lehet, de ezért is sugároztak minket a küszöbre – mondta Max, aztán a többiek is helyeseltek. Kapitány ide vagy oda, egy ügynök nem mulaszthat el egy ilyen fontos bevetést, s nem csak azért, mert szereti a harcot (de egy kicsit azért is).

- Találjuk meg! – mondta céltudatosan Sheppard, aztán jelt adott a többieknek. A fekete egyenruhás katonák nem voltak klasszikus értelemben vett ügynökök, ők inkább csak zsoldosok, abból is az elit kategóriában.

Az Ügynökség nem bérel fel akárkit.

A hatfős osztag hamar megindult a kísérleti kamra felé, egy köpésre sem volt, hála a modern, elképesztően pontos teleportációs eljárásnak. Természetesen az ajtót zárva volt, s nem lehetett egykönnyen bejutni.

- Biztonságiak – kapott a fegyveréhez Thomas, s le is szedte a két, világosszürke egyenruhába burkolt aschan egyikét. A másikkal Max végzett.

- Robbantsák be azt az ajtót! – utasította az ügynök.

- Minek? Huszonötödik század van, nem emlékszik? – kacagott fel az egyik zsoldos, aztán a puskájával belelőtt az ajtóba. A többség még mindig jócskán felturbózott lőfegyvereket használ, de előfordul, hogy egy-egy plazmafegyver kerül a katona kezébe. Ez a plazmapuska egy észbontóan drága darab, nem lehetett akárki a viselője. A vörösesen izzó nyaláb úgy eltűntette az ajtó alsó felét, ahogy van – meg a falból is kikölcsonözött egy kisebb darabot.

Meglepő módon, az ajtót megmaradt része kinyílt, ez annak köszönhető, hogy már nem tudta ellátni a funkcióját. Az Szürkek így vélték hatékonyabbnak.

- Mozgás! – vezénylete Max. – McKay, maga megy előre!

Jeremy nem szólt semmit, csak morgott egyet, maga elé emelte a sörétesét, és szépen megindult a földiek által kinkamrának nevezett helyiség szívébe. Három lépés, egy kiáltás, és máris eldőrdült az egyik lövés. Tom látta, hogy az egyik aschan fej nélkül találja magát, aztán egy másiknak tőből leszakad a lába, mert szívleli az új, robbanó söréteket – manapság már nem csak hatékony, de olcsó is.

- Nincs több – lőtt még egyet McKay, aztán már tényleg nem maradt több Aschan a helyiségben. Más körülmények közt, Sheppard kezét rázott volna az új mészárossal, amiért ilyen döbbenetesen hatékony tud lenni, de most... most csak a szerelme érdekelte. El sem tudta képzelni, mit tehettek vele ezek a szörnyetegek.

- Kate, Kate! – kiáltotta, de nem jött felelet. Berohant az üvegcellák közé, hátha megleli a kedvesét, de semmit sem talált, csak beteg módon megcsonkított, vagy más módon nyomorúságossá tett embereket.

Hirtelen valami fura lárására lett figyelmes.

Hátrafordult, s látta, ahogyan O'Neill kétségbeesetten veri az üveglapot. Ordította is, ahogyan csak a torkán kifért, de semmit sem lehetett hallani.

Elvették a hangját... – suhant át Tom elméjén. Lesújtotta a hír, mélyen a lelkébe hatolt, de mégis, legbelül érzett egy kis megnyugvást, egy kis örömet. Az Aschan nem ad ruhát a foglyinak, a férfi jól láthatta, hogy ezen kívül semmi komoly nem történt Kate-el, nem is emlékszik rá, mikor menekült ki innen bárki is ilyen kevés életre szóló vésszel. Nem csoda, hogy Sheppard részben örült annak, mi nem történt a nővel.

- A földre! – mutatta Max a pisztolyával. O'Neill szemmel láthatóan megértette a dolgot, mert a leguggolt a földre, és a sarokba húzódott.

Az ügynök hamar beleeresztett egy lövedéket a cellába, amely két üveglapon is keresztülment. Ez sem az atombiztos fajtából volt, ezért hamar leomlott, s alig maradt utána néhány apró üvegszilánk. A nő pont az épen maradt üveglapoknál guggolt, ezért csak kevés üvegszilánk érte a finom, selymes bőrét.

- Tom! – rohant oda a szerelméhez, amint csak megismerte. Nem érdekelte, hogy az üveg szétvagdossa a talpát, ő csak vele akart lenni. Sheppard eleinte csak nézett, mert azt hitte, Kate már nem tud beszélni, mégis hallotta a hangját.

- Jól vagy? – kérdezte megkönnyebbülten. Úgy tűnik, még időben érkeztek.

- Úgy félttem Tom... el sem tudtam képzelni mit tesznek majd velem... én... én annyira félttem – hebegte a nő zokogva. – De nem tettek... semmi bajom... csak, csak megrémültem. Nem tudod, mi folyik itt... nem, csak ha fogoly vagy, akkor értheted...

- Szóval, az első tizenhét órában még nem tesznek semmit – szólt közbe Max.

- Vagy, tudták, ki van az üveglapok között – vette fel Jeremy.

- Óó – pillantott körbe Katherin. Viszonylag hamar megnyugodott, mindig is biztonságban érezte magát Tom körül. – Most... most tényleg hat kanos férfi között vagyok... anyaszült meztelenül?

- Tessék – nyújtott neki egy dzsekit McKay, Tom is adott volna, de nem tudta levenni a sajátját – mindkét karja a nő átölelésével volt elfoglalva, legalábbis csak eddig. O'Neill azonnal elvette a katonai ruhát, ami elég bő volt rá (Jeremy egy kigyúrt állat), ami csak az előnyére volt. Így nem csak a melleit, de a lába között lapuló, most meg nem nevezett részt is eltakarta, amikor összecipzározta.

Mindezek alatt, éktelen rázkódás hasított a hajóba.

- Vissza kell mennünk a hajóra! – állapította meg az ügynök.

- És mi lesz velük? – kérdezte vissza Kate, úgy tűnik, még mindig formában van.

- Neki már úgymint mindegy. Nézz csak körül, ezeknek már megváltás a halál! – mondta az egyik zsoldos, mire a nő tovább ellenkezett.

- De... de honnan vagy ebben annyira biztos? Én is egy vagyok közülük.

- De ön jól van, hölgyem? – érdeklődött McKay.

- Igen, én jól vagyok... ahhoz képest.

- Akkor menjünk, nekünk csak magát kellett megmenteni. – vágta rá a férfi aztán lenyomott valami szerkezetet a csuklóján. Aschan úgy zavarja a jeleket, ahogy csak tudja, ezért nem lehetett kiteleportálni O'Neillt, és ezért nem lehetett meghatározni a pontos helyzetét. Egyedül a jeladó kifinomultsága miatt tudták, hol keressék.

A Jeremy és a többiek által viselt szerkezet is egy helyzetjelző, csak sokkal erősebb, mint a tizedes nyakában lévő, parányi szerkezet. Sheppard gyorsan átfogta Kate-et, aztán már fel is sugározták őket a Daedalus fedélzetére.

- Üzenet jött Athénétől, azt mondja: a lánya már biztonságban van. Ép és sértetlen – jelentette Cane. Nem kifejezés, hogy mennyire megkönnyebbült az admirális.

- Hála Istennek – sóhajtott fel a férfi.

A jó szerencsét betetézendő, az utolsó rombolót is elérte a végzet. Mivel ezen tartották fogva az admirális lányát, ezért mostanáig még megkímélték, ám e percben ez a cirkáló is a lángok töredékes martalékává vált. Felvetődhet a kérdés, miért nem mentek el, ha már egy ilyen fontos fogoly volt a fedélzeten? A válasz egyszerű: nem mehettek el. A huszonnegyedik század vége felé az emberek már kezdtek unni, hogy mindenki zavarni tudja a termeghajtást, csak ők nem. Ennek egy hosszas folyamat lett az eredménye, ami azzal járt, hogy a Hestia már különleges generátorokkal lett elszerelve. Ha ezek 90-100% közt üzemelnek, akkor semmi sem mehet el a harctérről.

A körülmények értelmében, most 100%-on voltak.

- Az utolsó ellenséges hajó is megsemmisült. Kapcsoljam a segítőinket?

- Nélkülük nem ment volna... megér egy kis bájcsevegést – mondta O'Neill.

A kommunikációs tiszt lenyomott néhány holografikus billentyűt a terminálján, s máris egy új, de mégis sokat látott hologram költözött a Hídra.

- Thor vagyok, az Asgard flotta főparancsnoka – mondta a kis, szürke idegen.

- Thor?! – ugrottak egyet az admirális szemei. – Te nem meghaltál... úgy négyszázhusz évvel ezelőtt? – hitetlenkedett továbbra is Marcus.

- Valóban, úgy akartuk, hogy ezt higgyétek. Az Asgard mindig is büszke nép volt, úgy akartunk elmenni, ahogy egy büszke néptől szokás: egyként felsorakozva a végzetünkkel szemben, és nem kétségbeesett férgéknél, mint sok más faj esetében. Természetesen nem voltunk annyira elborultak, hogy önként kiirtsuk magunkat, mindig van, aki élni akar. Csak megrendeztük az egészet.

- De miért? – emelte a szemöldökét az admirális.

- Most mondtam: büszkén, becsülettel akartunk eltávozni, ezért mindenkinek úgy kellett hinnie, hogy így is haltunk meg. A helyzet valóban reménytelen volt, nem láttunk kiutat, de még mindig kerestük. Amikor a két ori hajó közel ért, nehéz szívvel felrobbantottuk az új otthonukat, az Orillát. Ezzel párhuzamosan, egy O'Neill a fennmaradáshoz elegendő testet sugárzott fel, a megfelelő mennyiségű elméssel egyetemben. Elmentünk, aztán újakezdtük az egészet.

- Beleillik a kirakósba, tudtuk, hogy az Aschan az Asgard leszármazottja, de nem tudtunk, hogyan születhet bárki is egy halott népből. A Pegazusi Asgard már kihalt, a Lidércek elintézték őket, de ha az eredeti törzs túlélte...

- Részvétünk az előttünk járók veszteségéért – mondta Thor látszólag nem sok érzellemmel. Ezt nehéz megállapítani egy asgardon. – A rokonságunk felvet egy másik

kérdést, tudom, nem könnyű elhinni, de mi mások vagyunk, mint az Aschan. Továbbra is a régi nézeteinket képviseljük, ezért is nézünk ki ugyanúgy, mint négyszáz évvel ezelőtt. Elutasítottuk az Ismeretlenek hamis ígértét.

- Milyen Ismeretlenek?

- Így nevezzük azokat, kik az Árnyvírust alkották. Nincs nevük, se arcuk, se létük, de mégis jelen vannak, mégis ők irányítanak mindent. Hamarosan lesújtanak rátok és akkor mi is sorra fogunk kerülni – elégítette ki Thor az admirális kíváncsiságát.

- Tényleg, mi van köztetek és az Aschan között?

- Ők a rossziúk, mi pedig a jók, ahogyan ti szoktátok mondani. Mint általában, most is ők vannak többen, ezért elég rosszul állunk, mindig is rosszul álltunk, de mégis túléltek a századokat. Sajnos a genetikai állományunk nem volt elég erős ahhoz, hogy ne vegyünk az Ismeretlenek ajándékából, de mi csak annyit vettünk, amennyi a túléléshez feltétlenül kellett, és elutasítottuk az engedelmességet.

- De az előbb azt mondtad, hogy elutasítottátok az ígértéket, most meg azt, hogy mégis elcsentetek egy-két dolgot. Hogy is van ez? – kérdezte O'Neill.

- Az létfontosságú információkat nem tőlük kértük, hanem az Aschantól loptuk.

- Értem, tehát, mégis éltek, rosszul álltok, haldokoltok. Szövetséget akartok, mi?

- Igen. Nem maradt túl sok mindenünk néhány száz O'Neill osztályú cirkálón és egy tucatnyi Kamar csatahajón kívül, de megpróbálunk segíteni.

- És cserébe mi mentsünk meg titeket?

- Igen – mondta nemes egyszerűséggel az asgard.

- Öhm... cserébe van bármi, ami kiegyensúlyozná a dolgot? Tudod, nekünk több ezer cirkálónk van, és lassan kezdünk boldogulni. Szóval?

- Igen – bólintott egyet Thor.

- Kíváncsian hallgatom – mondta türelmetlenül O'Neill.

- A Föld.

Alfa naprendszer, a Föld egykori pályája:

- Az Asgard hajók felvették a pozíciót, mi meg elve ott voltunk – jelentette Cane. A Hestia és a harminc másik cirkáló már órák óta itt rostokol, ám a jó öreg, kis szürke nem túl marslakók csak mostanra tudtak idevánszorogni.

- A jellemre kezdjék meg a sugárzást. Pontosan kell időzítenünk – mondta Thor, aki egy kis időre átszállt erre a hajóra. Mi tagadás, már igazán kíváncsi volt arra, hogy az elmúlt négyszáz évben mennyit haladt az emberiség. Nem csak meg volt elégedve, de még az irigység is elfogta, mert a Hestia túltett bármin, amit az Asgard valaha épített. Az emberiség rohamos ütemben fejlődik – hála a Replikátoroknak.

- Oké... én még mindig nem értem, mit akartok az egészszel, de jól van...

- Különös, hogy még nem ismeritek ezt a trükköt O'Neill... Igaz, az is érdekes, mennyire hasonlítasz az egykori Jackre, csak mégis más vagy.

- Milyen trükköt?

- Kezddjétek! – mondta Thor, ignorálva az előbbi kérdést.

- Hallottátok, csodára felkészülni! – tapsolt egyet az admirális.

Egy fehér villanás hagyta el a Hestia orrát, amelyet újabb és újabb villanások követtek. A végén már folyamatosan villogtak a fények, mind a harmincegy birodalmi és mind a tizenkét asgardi hajó orrából, aztán... mintha világosabb lett volna az űr sötétje. O'Neill értetlenül dörzsölte a fejét, miközben minden egyre világosabb és világosabb lett. Mintha valaki lámpást gyújtott volna a semmiben.

Aztán, a semmiből, előtűntek a Föld szürkés, zöldes és helyenként még barnás kontinensei, valamint a kék óceánok, s a mennyei légköre, a káprázatos fellegei. Hirtelen rázkódni kezdett a Hestia fedélzete, s a hajótest sebes iramban kezdett közeledni az otthon talaja felé – mint kiderült, már a légkörben voltak.

- Aktiválják a gravitációs motorokat! – mordult fel O'Neill.

- Az okos lenne – jegyezte meg Thor.

- Végrehajtva – mondta Cane, s hamar stabilizálódni kezdett a helyzet. A Hestia és a számos másik birodalmi hajó szép lassan megállt a zuhanásban, aztán pedig már kifelé tartottak a légkörből. Az asgard hajók felkészültek, ezért sziklaszilárdan tartották a helyzetüket, aztán inkább ők is kimentek az űrbe.

- Mindvégig alattunk voltak, mi azt hittük, hogy elmentek... – sóhajtott a O'Neill.

- Különös, pedig korábban is alkalmaztátok már ezt az eljárást, sőt az egyik párhuzamos valóságban pont így menekültetek meg a kihalástól. Most is ez történt, a Föld fázist váltott; amikor megérkezett a korcs leszármazottaink flottája, egy másik dimenzióba menekült. Az Aschan rájött a cselre, ugyanazokat a tapasztalatokat osztják, mint mi. Nem mentek a bolygók után, inkább túltöltötték a fázismezőt, ezzel az ottaniak valamennyi fázisváltószerkezete megsemmisült.

- Ezért nem tudtak visszamenni – eszmélt rá O'Neill.

- Pontosan. Az otthonotokat egy lépéssel kivonták a háborúból.

- Nos, ez az űr a Birodalomé, már vagy tizenhat, talán tizenhét órája. A jelenlegi hadállás mellett hosszútávon is meg tudjuk védeni a Földet, a szülővilágunk ismét biztonságban van. Hála a segítségeteknek. A mi módszerünk nem működött volna.

- De hamar rájöttetek volna, mit kell tenni, amint megtudtátok, mi lett valójában a Föld sorsa. Mindegy. Mi belegyeztünk, hogy segítünk, most jön az alku másik része.

- A Föld szülőttei mellettetek állnak a konfliktusban. Elfogadjuk a szövetséget.

Nem vagytok a Föld szülőttei – jegyezte meg Thor, gondolatban. Az ilyen dolgokat sosem mondja ki, az emberek még nem állnak készen az igazságra. El sem hinnék, ha most megmondaná, hogy kik ők és honnan jöttek valójában. Az élet már csak ilyen.

- Uram, bejövő adás érkezik a Földről. Üdvözölni akarják a megmentőiket – mondta az első tiszt, s O'Neill máris kíváncsian fordult felé.

- Kapcsolja! – rövidesen egy különösen élethű hologram jelent meg az admirális orra előtt. Egy ősz hajú, öregedő ember volt, aki meglehetősen drága öltönyt vett az alkalomhoz. Persze, nem mindennapi esemény ez a mai: visszakapták az otthonukat.

- Üdvözetlen, Heartman kormányzó vagyok, én igazgattam a Földet, amíg foglyul ejtett minket a másik dimenzió. A segítsége lekötelez, admirális – mosolygott rá az öreg. O'Neill csak most állt fel, váratlanul érte ez az egész.

- Csak tettem a kötelességemet, mind mindannyian – hajtott fejet Marcus.
- Az önök kötelessége huszonöt milliárd életet mentett meg – fejtette ki a különös helyzetet a kormányzó. – A Föld nem tudja eltartani magát, régen, a XXI., században se tudta nagyon, de most... ennyi éhes szájjal, csoda, hogy még nem fogytak ki a tartalékaink. Irányítsanak ide néhány kereskedelmi konvojt, amint csak lehet. A kapukon keresztül is gyors élelmiszer-behozatalt várunk el.
- Ez már csak természetes. Aranykor van, ha alkonyodik is.
- Ugyan, az Aranykor már aznap véget ért, amikor kezdetét vette ez a gyalázatos háború. Figyeltünk, ha nem is cselekedhettünk, tudjuk, mi folyik odakint.
- Értem. Nos, egyéb kérdés?

Késő este O'Neill és a cimborája, Pyke az admirális irodájában beszélgettek. Egy diadalittas nap köszöntött rájuk, számos örömteli eseménnyel, ezt már önmagában is érdemes megvitatni. Manapság már egyre ritkábbak az ilyen szép napok.

- Amúgy ma rúgtak ki az irodából – panaszolta a férfi.
- Már megint? Jonathan, ugye tudod, hogy ez volt a tizenhatodik állásod, ahonnan elbocsájtattad magad! A végén még kiraknak a hajóról is – mondta O'Neill.
- Nos, még mindig adhatsz valami új melót – vetette fel Pyke.
- Ja, lehetnél az első tisztem – erre mindketten röhögni kezdtek. Nincs az az Isten, hogy O'Neill egy ilyen felelőtlen embert kerítsem a helyettesének. Legyen barát, bármilyen kedves, gyermekkori barát, Pyke akkor sem lehet az első tisztje, ha a sertések szárnyra kelnek. Mindketten tisztában voltak vele, ezért csak röhögtek, mint két éretlen fiatal egy végtelenül rossz, de mégis jó viccen.

A nagy hahotát kopogtatás, az ajtó kinyílása, majd léptek szakították félbe.

- O'Neill, nézd, megjött O'Neill! – mondta még kacagva Jonathan.
- Szia apu, látni akartál? – kérdezte bizonytalanul Kate. Az igazat megvallva, ha nem lenne itt Pyke, akkor simán a nyakéba ugrott volna. Marcus sem tett volna mást, úgy asztalostul ölelte volna át a szeretett lányát. De valahogy kényelmetlennek érezték a dolgot egy harmadik személy jelenlétében.
- Nem kell visszafognotok magatokat – mondta a férfi. Erre mindketten bólintottak, de ugyanolyan kínos maradt az egész, mint előtte.
- Miért hívtál? – kérdezte másodszor is Kate, csak más szavakkal.
- Jól vagy? Nem bántottak? – felelt két kérdéssel is az admirális.
- Semmi bajom. Habár... lesz egy-két érdekes rémálmom, de azon kívül... nem, semmi bajom. Meg, volt egy pillanat, amikor az egyik rám mutatott, és az mondta: „Azt ott!”, de kiderült, hogy a mögöttem lévő szerencsétlenre értette. Szóval, elég kemény napom volt, kösz a kis törődést, tényleg sokat jelent.
- Egyébként, tudták, hogy ki vagy? – érdeklődött Pyke.
- Őket nem érdeklik a nevek, habár... sose lehet tudni – felelt a lánya helyett is O'Neill. – Vagy azért vagy végtelenül szerencsés, mert O'Neill vagy, vagy azért, mert

megúszta azt a tizenhét órát. Nekem aztán édesmindegy, csak örülök, hogy épségben kikerültél onnan.

- Mindkettő – vágta rá Katherine. – Szerencse, amiért addig békén hagytak, és szerencse, hogy a lányod vagyok. Sok apa felforgatná a fél galaxist, ha elveszik a gyermeke, de te vagy az egyetlen, aki képes is volt rá. Te vagy legjobb!

- Tudom – mosolyodott el a férfi szeretően. – Ha ennek vége, veszek neked egy bolygót... – ecsetelte egy kicsit az O'Neill família befolyását. – Ha már a háborúnál járunk, ez a lépés nem csak neked volt jó, de a hadállást is a javunkra billentette. Fura, de úgy tűnik, kezdünk túljutni a nehezén. Ha itt nyereg, már megsegítést küldhetünk a többi galaxisnak. A Birodalom akár egy csoda nélkül is megmaradhat.

- Ezt mondd a Pegazusnak.

- Igen, persze, az... – sóhajtott fel a férfi. – Mindenhol elvernek minket, csak itt, meg talán a Tartaruson nem, erre én máris a túlélésről álmodozom... Mint mondhatnék, ezért ülök ott, ahol. Egyébként, akkor is megérte volna, ha mindent elvesztünk. Te vagy a szemem fénye – jelentette ki a megható tény Marcus.

- Tudom... nos, nekem mennem kell.

- Persze, menj vissza Daedalusra, mentsétek meg a galaxist! – bátorította őt az admirális. – De hamar találjátok meg azt a hajót!

- Te meg honnan tudsz erről? – pislogott értetlenül a nő.

- Én vagyok az apád – mosolyodott el O'Neill. – Az Ügynökség Birodalmi ellenőrzés alatt áll, de az Ügynökség nem szereti, ha ellenőrzik. Ezért úgy kell ellenőrizni őket, hogy senki sem tudja, hogy tényleg ellenőrzik őket. Tudunk mind a 104 részlegről és a jelenlegi tevékenységükről, legalábbis csak én, meg néhány ember. A Császárnak még nem mondtuk el a dolgot... az ilyen ki titkok miatt az enyém még a Flotta.

- Nos, akkor... jó ellenőrzetést – simított hátra egy zavaró hajtincset Kate, aztán sarkon fordult és megindult a kijárat felé.

- Hm... tudod, már nem azért, de olyan fura a kapcsolatod... – töprengett egy kicsit Pkye. – Én nem így beszélgettem volna a lányommal.

- Ezért nincs munkád! – nevetett fel a férfi. – Más az, amikor az egész Birodalmi Flotta a kezében nyugszik, olyankor a gyerek mindig meg akar felelni, és az apa is el akarja várni tőle. Sok ilyen kapcsolat elhidegül a teher miatt, a mienk pont kivétel. Érdekes, különös egy kapcsolat ez, de legalább működik.

- Nos, a te lányod, a te flottád, és lassan már a te Birodalmad... Azt azért meg kell jegyezni, hogy Kate ma jó eséllyel teherbe esik – erre rosszalló tekintettel nézett rá az admirális. – Nem azért, de tudod, halál, kétségbeesés, nagy csata, félelem, és a szokásos megmenekülés. Ilyenkor a lányok gyakran a pasijaik alá bújnak, akik meg örülnek, hogy visszakapták őket, ezért szinte mindig hülye döntést hoznak. Szóval... ilyenkor rengeteg kisbaba szokott megfoganni.

- Ha eljön az ideje, hát akkor eljött az ideje. Ez van – dörmögte a férfi. Aggódik a lánya miatt, de pont miatta halászik utána a fél Birodalom. Ilyen körülmények közt nem játszhatja a féltékeny apát, aki mindenkit elkerget a lánya mellől. Ha Kate ezt

akarja, és az a valaki tényleg betalál, akkor ez van, ebbe nem szólhat bele. Különben sem akar ki az illető, ezt meg kell adnia a körülményeknek.

- Azért, nem mindennapi génjei lesznek... az egyszer biztos.
- A két legendás család – töprengett egy kicsit Pyke. – Szerintem nem is kellene keresztnevet adni neki, csak tudod... úgy össze kéne tenni a két családnevet.
- Sheppard O'Neill, még a jó Isten is összeszarná magát, ha ezt maghallja.
- Hát igen, össze... – nevetett fel Pyke. – Amúgy mikor akarod elmondani neki, hogy tudsz róluk? Ezek már hónapok óta titkolóznak, erre mindenki tud róluk.
- Majd rájön, ha eljött az ideje.

Hirtelen ismét kinyílt az ajtó, és két fekete ruhás alak lépett be rajta. A fickók úgy festettek, mintha az Ügynökségtől jöttek volna: elegáns, fekete öltöny, sötét napszemüveg és érzelemmentes, könnyörtelen arc.

- Kifelé! – mordult rájuk O'Neill. – Ma nincs hangulatom az untatáshoz.
- Ez fontos, uram – mondta az egyik, sötét bőrű férfi.
- Kifelé – ismételte az admirális.
- Az *Army of Desperation* projektről van szó, jelentős eredményeket értünk el, ha így... – ekkor Marcus félbeszakította a mondandójukat.
- Kifelé – ezúttal már nem a különös férfiak, hanem Pyke felé fordult. – Bocs, de ez fontosabb, és nincs jogosultságod az elhangzottakhoz...